

Geliefde mensen van God, gemeente van Christus,

Wat heeft een gemeente vandaag de dag nodig om een levende geloofsgemeenschap te zijn en dat ook te blijven?

Het is een vraag die wereldwijd leeft,
en ook doorklinkt in de brief van Paulus...

Veel wordt er geschreven, gedacht en gesproken over de kerk...

dan gaat het in onze dagen vaak òf over crises en problemen,

dat kan deprimerend zijn of verlammen,

òf over prachtige idealen zonder uitzicht op realisering...

Een soort Nebo vergezichten...blik op het beloofde land, maar geen weg er naartoe...

Hoe zijn wij kerk? Wat betekent oecumene voor ons, in NL, hier in Baarn?

Hoe gaan we met de ander om, wat verbindt ons en waarin zijn we anders?

Vragen die ons in deze week van de Eenheid uitnodigen om bij stil te staan,

elkaar verhalen te vertellen wat voor ons van waarde is...

Wanneer beleefde je nu echt iets van eenheid in alle verscheidenheid die er is? Straks bij de koffie is er alle ruimte om daarover met elkaars eens wat te delen...

In gedachten ging ik deze week terug naar de jubileumviering van de Raad van Kerken alweer twee jaar geleden, hier in Baarn, waar iedere geloofsgemeenschap iets liet zien wat voor hen van betekenis is...indrukwekkend was dat: symbolen, verhalen, gewoonten en gebruiken werden gedeeld, mensen vertelden in alle openheid wat hen raakt in hun traditie...

Ik moest ook denken aan gesprekken met collega's op Hydepark,

tijdens de nascholing voor predikanten.

Gesprekken die zou gauw dreigen vast te lopen

zodra het om *antwoorden* gaat op geloofsvragen...

zodra het gaat over schriftgezag, hoe je de bijbel dient te lezen,

hoe je verhalen moet verstaan; wat waar is en echt.

De een wist het nog beter dan de ander. Als eenzame eilandjes werd er wat heen en weer gepraat zonder dat we elkaar werkelijk konden ontmoeten.

Ruimte voor verbinding kregen we pas toen we wat minder gefocust raakten op elkaars antwoorden.

Toen we kwamen te spreken over wat ons drijft,

wat we zoeken, waar we naar verlangen

als we het hebben over God,

Of we wel eens iets hebben ervaren

van die dragende handen onder ons bestaan. Of hoe we daar soms naar kunnen verlangen.

Zo ontdekten we gaandeweg

dat wanneer je minder gericht ben op de antwoorden

maar meer op de zoektocht van de ander en van jezelf

dat je dan ontdekken kunt hoeveel je eigenlijk met elkaar gemeen hebt.

Wie zoekt is kwetsbaar, wie daarvan iets kan laten zien,

schept ruimte aan een ander om hetzelfde te doen.

Gesprekken kregen daardoor een heel andere sfeer,

het ging niet langer om wat we ergens van vonden,

maar om wat we ervaren...

waar we op hopen en ons aan toevertrouwen...

Daar liggen onze verbindingskansen,

in het delen van onze verhalen over onze persoonlijke zoektocht

naar zin en samenhang,

naar de stem, naar sporen van God in ons leven.

Verhalen waarin je iets laat zien van wie je bent,

waar je in gelooft, op hoopt, wat je lief is...

Eigen, authentieke verhalen kunnen dat: mensen met elkaar verbinden.

En daarin kunnen we iets ervaren van eenheid...
Zo is het ook ooit begonnen, met de ekklesia. Geworteld is zij in verhalen, in de Schrift.
Verhalen worden van generatie op generatie doorgegeven, van mensen die een stem hoorden die hen deed gaan. Zij werden aangesproken. Geroepen.
Ekklesia, dat is het Griekse woord voor Qahal, bijengeroepen betekent dat.
Deze woorden, ekklesia en qahal, duiden niet op mensen die maar op eigen initiatief een beetje bij elkaar gekomen zijn, omdat ze elkaar zo aardig vonden,
nee, ze zijn bij elkaar *gehaald*, door een stem, een verhaal,
en ze worden bij elkaar *gehouden* niet op eigen kracht, maar door datzelfde verhaal.
De Qahal van de 'kinderen van Israel' die allereerste bijengeroepen, werden bij elkaar gehouden door woorden van bevrijding, een verhaal van exodus, uittocht, een verhaal over goed wijd land, een nieuwe wereld...
Koninkrijk van God zou Jezus dat later noemen...
In het grieks ekklesia klinkt kallein door, roepen betekent dat, ek is 'uit' ekklesia dat zijn zij die ergens uit weggeroepen zijn, en ergens naar toe.
Dat woord roept het beeld op van een weg die gegaan moet worden en van reisgenoten. Een weg van samen dus...een weg van vertrouwen.
Onderweg waar naar toe?
Het visioen van het koninkrijk van God bepaald de richting.
Goed, wijd land, waar brood en liefde is genoeg voor iedereen.

Hoe blijven wij daarin onderweg verbonden? Samen, verbonden met God, met elkaar?
Deze vraag naar de kern van ons gemeente zijn, naar gemeenteopbouw,
is zo blijkt wel uit de brief aan Korinte niet alleen een vraag van onze dagen,
maar was het al voor de eerste christelijke gemeenten, die onder de bezielende leiding van Paulus werden gesticht.

We kijken nu daarom eerst eens naar de context, de dagen van Paulus in Korinte.
Korinthe was een havenstad in Griekenland,
een havenstad gelegen op een heel strategische plek.
De stad was gebouwd op een landengte van een kilometer of vijf, zes
en had twee havens, één aan de westkant en één aan de oostkant.
Wie van Rome in Italië naar Jeruzalem in Israël of Alexandrië in Egypte wilde reizen kwam meestal via Korinte.
Je kwam aan in de westelijke haven
bleef een paar dagen in de stad
en trok dan verder naar de oostelijke haven een schip te zoeken wat je naar je volgende bestemming zou brengen.
De terugreis ging net zo maar dan in omgekeerde richting. Het goederenvervoer ging via dezelfde weg.
Korinthe was dus een drukke havenplaats met veel handel en verkeer.
Veel mensen met verschillende nationaliteiten ontmoetten elkaar daar.
Er zullen, zo stel ik mij voor veel zeemanskroegen en bordelen zijn geweest,
veel gezellige drukte met weinig vaste patronen,
een komen en gaan van reizigers en marktkooplui
die zo veel mogelijk geld wilden verdienen aan de massa in den vreemde.
Sommigen van die reizigers bleven er hangen en zo werd Korinthe ook een soort metropool van die tijd waarin mensen van de wereld elkaar ontmoetten.
Een orthodoxe dogmatisch Christelijke gemeente waar de tijd stil staat
kun je in zo'n dynamische stad dus niet verwachten
en dat is ook niet wat Paulus voor Korinthe op het oog had.
Wat had hij dan wel voor ogen?
Paulus was gegrepen door het verhaal van Jezus,
geraakt door dat visioen van het Koninkrijk van God.

Daartoe stichtte hij gemeenschappen. Om hen in Christus te brengen...in de geest van hem te leven...want in hem kreeg God zelf een gezicht...

Hij had een gemeente voor ogen,
van mensen waar vrede heerst en gerechtigheid,
waar iedereen welkom is en waar mensen elkaar dragen als het leven moeilijk is en elkaar stimuleren tot een liefdevol leven.

Maar in zo'n sociaal ratjetoe dat de havenstad Korinthe huisvest
hoor je wel heel veel heel verschillende geluiden
en om die tot een harmonieuze eensgezindheid te brengen is een hele uitdaging.
Vooral in den vreemde hebben mensen de neiging om hun eigenheid op te zoeken en zich daarin af te zetten tegen de anderen.
En dan is er in zo'n sociale smeltkroes natuurlijk conflictstof te over.
Niet alleen tussen de wereldgodsdiensten – er wonen daar Joden, Grieken, Egyptenaren, Romeinen, Perzen, enzovoorts –
maar zelfs al binnen het zo jonge Christendom ontstaan er stromingen en sekten.
Ik ben van Paulus, ik ben van Apollos, ik ben van Cefas, ik ben van Christus.
En allemaal hebben ze zo hun eigen theologische eigenaardigheden
waarmee ze zich onderscheiden van de anderen
in plaats van zich met hen te verbinden.
Het is interessant en leerzaam om te zien hoe Paulus daar mee om gaat.
want net als toen, kennen wij die veelheid aan geluiden, culturen, religies, en zitten we hier binnen deze muren als mensen met heel diverse gedachten, gewoonten, spirituele en kerkelijke achtergronden...

Wat Paulus doet, is de gemeente aanspreken als eenheid.
Besef wat je wortels zijn, zegt hij.
Je fundament zegt Paulus: dat is Christus.
Gemeenschap van Christus zijn,
betekent ten diepste, samen de weg van vertrouwen gaan.
Met vallen en opstaan,
gemeenschap zijn waar ieder welkom is,
waarin de omgang met God wordt geoefend,
gemeenschap met elkaar en de zorg voor de naaste handen en voeten krijgt.
Dat is ekklesia...daartoe zijn wij bijeengeroepen. En die beweging is niet gebonden aan een geloofsgemeenschap, zij omvat ons, het is wat ons bijeenhoudt.
Paulus ziet de ekklesia die in Korinte, in Canada, die in Baarn, waar dan ook, als lichaam van Christus.
Ekklesia, kerkmensen, mensen onderweg.
dat zijn zij die in Jezus het begin van een nieuwe wereld,
een nieuwe schepping hebben geschouwd.
Sluit je aan bij dat nieuwe begin zegt Paulus,
wordt zelf begin van 'nieuwe wereld'.
Lijk op Hem, in zijn trouw aan het visioen,
dan zul je niet te scheiden zijn van hem.
Je zult lichaam van Jezus Messias worden,
zijn werkelijke presentie, zijn 'uitstraling' in deze wereld.
Dat is wat Paulus bedoelt met 'In Christus zijn'
Een zijn met Hem. Ingelijfd. Je zou ook kunnen zeggen:
bewoond worden door de geest die hem deed leven,
trouw tot het uiterste, trouw, vol overgave aan de weg van liefhebben:
God, je naaste als jezelf.
Daarin mogen we met alle verschillen die er zijn, elkaar herkennen, elkaar erkennen ook,
als beeldragers van God,
levend van genade, dat is weten dat je

aanvaard bent, met heel je hebben en houden er mag zijn.
Elkaar zien als gave van God...en daar ook naar leven.
Bijeengeroepen om voor elkaar in te staan,
te groeien in gemeenschap,
samen de weg durven bewandelen van vertrouwen.
Er zijn zoveel levenbrengende krachten aanwezig in iedere geloofsgemeenschap,
laten we daar elkaar meer van vertellen, van onze zoektocht naar zin en samenhang, in geloof
en twijfel, er is, ook voor ons in Baarn, nog een hele weg te gaan...
maar ik geloof zeker, dat we in dat samen zoeken zullen kunnen ontdekken dat er reden
genoeg is om opgewekt verder te gaan...
ieder met zijn eigen grondtoon, haar eigen stem,
verbonden in de Naam van de Vader en de Zoon
levend van Heilige Geest. Amen.

Dank en voorbeden

O God wij zeggen dank voor die momenten dat we dat mogen ervaren:
dat er een gemeenschap is, waar we welkom zijn, ons thuis weten,
dat er mensen zijn die voor ons instaan,
er zijn, als we een beroep op hen doen.
Wij danken voor dit huis,
waar mensen op adem komen,
waar uw woord van leven mensen doet gaan...
kracht geeft en vertrouwen.
Wij danken voor de ruimte die er is en die groeien mag,
om ook als verschillende geloofsgemeenschappen in Baarn
elkaar te leren kennen en te verstaan.

Zo bidden wij voor uw kerk in al haar vormen
tot veelkleurige stralen
van uw ene ongebroken licht.
Wees de ene lichtbron
waarop wij allen ons richten
onder onze koepels en toren,
en in onze binnenkamers.

Licht ons aan, met de stralen van uw liefde
zodat wij zichtbaar worden, voor iedereen
als een toegankelijk huis
van levende stenen
met elkaar bekend en vertrouwd
in uw naam verbonden.

Een onderdak voor wie een thuis zoeken
een open huis voor wie eenheid zoeken,
laat het vuur er branden
voor wie verkild zijn
en de Geest aanwezig zijn, hartverwarmend.
Maak ons samen tot een levend lichaam van Christus,
als huis van liefde,
als oefenplaats van gerechtigheid,
dat wij niet bang zijn op te staan tegen onrecht,
leer ons te spreken met een wijs en vredig hart.

Wij bidden voor deze gemeente
voor wie vol goede moed zijn, dat zij dat mogen uitstralen
voor wie zoeken naar houvast, in onzekerheid leven over hun gezondheid,
voor wie in rouw zijn, voor wie een dierbare moeten missen, gescheiden door het leven of
door de dood. In stilte leggen wij voor u neer wat er leeft in ons eigen hart...